

Eva Des Lauriers

*I Wish
You
Would*

Vertaald door Karin Pijl

Hoofdstuk 1

Natalia

Na het gala, 2.08 uur

Ik kan wel negentien redenen bedenken waarom ik Ethan nu niet naar zijn kamer moet volgen.

Eén: morgenvroeg atletiektraining. Twee: daarna studiegroep. Drie: de hele gedachte deze gevoelens hoe dan ook te vermijden.

Maar dan trekt hij de hoek van zijn mond omhoog tot zijn typerende halve glimlach, en met een stem die schor is geworden van het late uur vraagt hij: ‘Speakerduel?’ en de redenen verdwijnen als sneeuw voor de zon.

Alle anderen liggen hier om ons heen in een roes na het gala – ja, echt – en het zou verstandig zijn om ook te gaan slapen.

Ik grijns en volg hem de trap op.

Als ik de deur achter me dicht druk, zijn we eindelijk met z’n tweeën, zoals ik het graag zie.

Of eigenlijk: zoals ik het graag zág.

Ik kijk in zijn kamer om me heen of er ook dingen zijn veranderd in de maanden dat ik hier niet ben geweest. Niets drastisch. Zoals gewoonlijk is het netjes, maar je kunt zien dat erin geleefd wordt. De lichtblauwe wanden zijn me net zo vertrouwd

als die van mij. Naast het bed staan stapels boeken. Zijn grote bureau ligt bezaaid met elektronica en koffiebekers. Ik kijk naar de ingelijste foto die ik hem vorig jaar heb gegeven, waarop we lachen op het strand, ogen dichtgeknepen, schouders tegen elkaar gedrukt, onze haren wapperend in de wind. Zijn hele kamer is gezellig, rustig en rustgevend. Net zoals Ethan.

‘Hier,’ zegt hij en hij gooit me een van zijn sweatshirts toe.

Ik onderdruk een glimlach omdat ik er niet eens naar behoefde te vragen.

‘Als het maar schoon is,’ mompel ik.

Hij rolt met zijn ogen. Met zijn lange ledematen en strakke spieren, aangescherpt op het basketbalveld, strekt hij zich vervolgens op zijn gigantische bed uit om muziek te kiezen.

Ik trek het sweatshirt dat naar hem ruikt over mijn hoofd en er vallen een paar haarspeldjes uit mijn opgestoken kapsel. Nadat ik de losse haarlokken weer heb vastgezet, neem ik de lange mouwen in mijn vuisten.

Als ik me omdraai, is Ethans blik strak op mij gericht, alsof hij me aan het observeren was. Snel richt hij zijn ogen weer op zijn telefoon.

Eerder was ik al uit mijn goedkope zwarte galajurk gestapt en had die geneerd naast Ethans perfecte maatpak gehangen. Ik had geaccepteerd dat mijn jurk zou verbleken bij de design-outfits die de rest van de school vanavond droeg. Ik ben eraan gewend. Maar ik had niet verwacht dat ik me minderwaardig zou voelen. Dat is nieuw.

Andere werelden.

De woorden weergalmen in mijn hoofd. De waarschuwing waarover ik Ethan niet heb verteld. De laatste tijd heb ik veel dingen voor mijn beste vriend achtergehouden.

We gaan in onze gebruikelijke poses op zijn bed liggen: allebei op onze zij, op een armlengte afstand, leunend op één

elleboog, met het gezicht naar elkaar toe. Onze lichamen kennen de choreografie van onze vriendschap, ook al ken ik die zelf niet meer.

Ik pak mijn telefoon om iets te kiezen voor speakerduel. Zo noemen we het als we een wedstrijdje doen wie het snelst contact maakt met zijn bluetoothspeaker. Een dom spel, maar echt iets voor besties als Ethan en ik. En dat is precies wat we nodig hebben om de spanning te verminderen die de laatste tijd tussen ons in hangt.

‘Laat me raden: jij gaat voor Sad Girl Indie-muziek?’ vraagt hij.

Mijn duim stopt even met scrollen. Dat wilde ik inderdaad kiezen, maar ik weiger hem gelijk te geven. ‘Je zult moeten wachten tot ik heb gewonnen.’

Hij laat zijn kin zakken zodat we elkaar recht aankijken. ‘Je bent hier zo lang niet geweest dat de speaker je waarschijnlijk niet eens meer herkent.’

Hij plaagt me, maar er is... iets in de manier waarop hij het zegt. Gekwettheid, misschien. Verwarring, zeker. Ik ga het uit de weg door op mijn buik te rollen en mijn enkels te kruisen, als de staart van een zeemeermin.

Ethan kijkt snel naar mijn voeten en richt zich dan weer tot mij. ‘Natalia,’ zegt hij afgemeten, ‘Lig jij met je schoenen aan op mijn bed?’

Ik kijk over mijn schouder naar mijn voeten. ‘Nee, hoor. Slippers tellen niet.’

‘Alles telt wat zand in mijn bed oplevert,’ zegt Ethan en hij kijkt me dreigend aan.

‘Virgo, die je bent,’ zeg ik om hem te sarren terwijl ik mijn voeten op en neer beweeg.

‘Zegt de controlfreak,’ mompelt hij en hij schudt zijn hoofd. Hij leunt nu op één arm. Zijn grote handen vouwen zich gemakkelijk om mijn blote enkels om mijn staartbeweging te stop-

pen. Langzaam trekt hij mijn slippers uit. Ze landen met een doffe plof op het tapijt. Mijn hart maakt een sprongetje als zijn vingertoppen even over mijn benen glijden voordat hij loslaat. ‘Wat ben je toch een monster als niemand kijkt.’

Ik knipper met mijn wimpers. ‘Hoort bij mijn charme.’

‘Daar ben ik me van bewust’ zegt hij liefdevol.

Hij neemt zijn eerdere pose weer aan en ik bestudeer de scherpe lijn van zijn kaak en jukbeenderen. De hoeken en rondingen die ik zo goed ken. Voor de honderdste keer jeuken mijn vingers om hem te tekenen, en ik knijp mijn handen tot vuisten om die neiging te onderdrukken.

Hoewel hij er zeer gegeneerd over is, is het geen wonder dat hij vanavond tot *prom king* is gekozen. Als derdejaars nog wel. Dat inktzwarte warrige kapsel, die doordringende ogen... Hij is een fantasie van een duistere prins die tot leven komt.

‘Waarom kijk je zo naar me?’ vraagt hij nieuwsgierig terwijl hij zijn ogen dichtknijpt.

‘Hoezo, zó? Hou eens op,’ zeg ik snel.

‘... Oké.’

Een zacht geluid uit de speaker geeft aan dat er een telefoon wordt gekoppeld. We wachten af. Als er een lo-fi beat klinkt, kreun ik en straalt Ethan. Misschien had hij gelijk en herkent zijn speaker me niet meer. Dat maakt me verdrietiger dan zou moeten.

‘Wist je dat...’ begint hij en dan stopt hij. Hij schraapt zijn keel. ‘Laat maar, het is stom.’

‘Vast niet,’ dring ik aan.

Voordat de populaire leerlingen begonnen aandacht aan hem te besteden, noemde Ethan zichzelf nooit stom, en het irriteert me. Ik vind het juist leuk dat hij zijn gesprekken opleukt met feiten, trivia en citaten. Het zegt iets over waar hij aan denkt. Verwachtingsvol kijk ik hem aan.

‘Oké... Wist je dat *Virgo* in het Latijn ‘maagd’ betekent?’

‘Ja,’ zeg ik. Tuurlijk. Op Liberty Prep moet iedereen een jaar Latijn volgen. Ik zeg het op een krengerige toon omdat het al moeilijk genoeg is om deze gevoelens weg te stoppen als het géén gala-avond is en ik niet alleen met hem ben. Maar nu ziet hij er in het maanlicht oogverblindend uit en praat hij over maagdelijkheid. Waar komt hij zo meteen mee? Ons belachelijke pact uit de brugklas?

Ethan trekt aan een los draadje van zijn T-shirt, bindt het linksom om zijn wijsvinger, wikkelt het weer los en bindt het dan rechtsom. ‘Het synoniem was *Maiden*, maar dat slaat nergens op, want dan zou het alleen op meisjes slaan.’

Wacht.

Met grote ogen ga ik rechtop zitten. ‘Ethan Forrester, is dit jouw manier om te zeggen dat je met iemand naar bed bent geweest?’

Zijn ogen puilen uit. ‘Wat? Nee!’

Ik baal ervan dat ik duidelijk opgelucht ben. Op zo’n manier wil ik niet aan Ethan met iemand denken, maar ik zou liegen als ik zei dat ik het me niet had afgevraagd. Knap is hij altijd geweest, maar toen Sullige Ethan in Sexy Ethan veranderde, was ik bepaald niet de enige die dat ook opmerkte.

‘Dus je bent nog steeds een maagdelijke Virgo?’ grap ik.

‘Dat hangt van je definitie af,’ zegt hij en hij kijkt me niet aan. ‘Maar technisch gezien ja.’

Hitte kruipt langs mijn nek omhoog. ‘O. Dat is... specifiek,’ breng ik uit. ‘Sinds wanneer bespreken we dit soort dingen?’

‘Je vroeg er toch naar!’

Meisjes zoals jij zetten jongens tot slechte dingen aan. Is dit een van die dingen? Ik moet echt van onderwerp veranderen.

‘Bovendien,’ Ethan richt zijn ogen nu op mij, ‘bespreken we verder alles.’

Schuldgevoel prikt in mijn borstbeen. Niet alles.

Bah, waar ben ik mee bezig? Ik hoor niet midden in de nacht naast Ethan te liggen en over ons seksleven te praten. Of het gebrek daaraan, in mijn geval. Maar... ik kan mezelf ook niet in beweging krijgen. Ik bijt op mijn lip, elke zenuw in mijn lichaam op scherp.

‘Ik bedoel, weet dat je het altijd tegen me kunt zeggen als je... iets te delen hebt,’ zegt hij.

De stilte tussen ons is kort maar beladen. Zoals het tij zich terugtrekt vlak voor een donderende golf.

‘Misschien heb ik dat wel.’ De scherpte in mijn stem komt echt alleen door mijn competitiedrang.

Snel gaat hij rechtop zitten. Donkere krullen vallen over zijn voorhoofd, en hij duwt ze naar achteren. Zijn doorgaans bleke huid kleurt roze in het vage licht, en ik ben zo dicht bij hem dat ik zijn halsslagader zie kloppen. ‘O ja? Was het Tanner?’

‘Nee,’ geef ik toe. ‘Hij wilde wel, maar... nee.’

Het was de reden waarom ik in mijn eentje naar het gala ging dat ik zelf had georganiseerd. Tanner Brown dumpte me op het allerlaatste moment omdat ik, en ik citeer: ‘Het niet waard was.’ Ik weet niet of hij zijn tijd bedoelde of het toegangskaartje of het feit dat ik na afloop niet met hem naar een hotelkamer wilde. We waren nog maar drie weken samen. Ik was echt niet van plan mijn maagdelijkheid te verliezen aan iemand die korter in mijn leven was dan dat ik een volle benzinetank leegreed. Hoe nieuwsgierig ik er ook naar was.

Ethan ploft duidelijk opgelucht weer op het kussen naast me. ‘Goed. Ik snapte al nooit wat je in die vent zag.’

Ik eerlijk gezegd ook niet, maar niemand anders had me mee gevraagd. Het zou toch sneu zijn als de voorzitter van de leerlingenraad alleen kwam opdagen. En dat was ook zo. Soms heb je gewoon geen keus.

‘Ze staan bij mij echt niet in de rij, zoals bij jou,’ zeg ik.

Ethan rolt met zijn ogen alsof hij niet continu appjes ontvangt. Hij is door drie verschillende meiden naar het schoolbal meegevraagd. Omdat hij ervan overtuigd was dat ze hem alleen maar vroegen vanwege zijn vader, had hij ze afgewezen. Voor hetzelfde geld vinden ze hem wel leuk, zoals iedereen tegenwoordig.

‘Dat betekent niet dat je niet kieskeurig mag zijn. Tanner is een eikel. Je verdient veel beter.’

‘Zoals?’

Ethan stoot me met zijn schouder aan. ‘Ik zou je meegevraagd hebben.’

‘Een date uit medelijden? Nee, dank je,’ zeg ik. Ik duw de gevoelens weg, weg, weg.

Hij fronst een beetje. ‘In de brugklas nog wel.’

Ik stroop de mouwen van het sweatshirt op tot boven mijn ellebogen omdat ik het nu warm begin te krijgen. ‘Waar heb je het over?’

‘Weet je dat niet meer? Ons pact,’ zegt hij en uiteindelijk kijkt hij me aan.

Hij wil het er echt over hebben. Het schilderdoek kleurt in mijn gedachten roze. Bloeiend en levendig en vol rozen.

‘Dat weet ik nog wel,’ zeg ik voorzichtig.

Alsof ik het kon vergeten. We hadden destijds gezworen dat we elkaars eerste zouden zijn als we in de eindexamenklas nog steeds maagd waren. Ik wilde mijn maagdelijkheid niet verliezen aan een eikel, en Ethan was zo doodsbang voor meisjes dat hij dacht dat hij anders als maagd zou sterven.

‘Maar ik was ook het enige lid van jouw Waluigi-fanclub. Geweldige keuzes maken was niet mijn sterkste punt.’ Ik blijf grapjes maken om het tintelende gevoel in mijn buik te onderdrukken.

Hij staart in de verte, zijn gezichtsuitdrukking peinzend. 'Wie mijn liefde voor Waluigi niet waardeert, verdient me niet als *prom king*.'

Ik lach en duw een haarlok achter mijn oor. Zijn blik volgt de beweging.

'Ik kan het nog steeds niet geloven. Volgens mij heeft er nog nooit een derdejaars gewonnen,' zeg ik.

Hij richt zijn aandacht weer op het plafond, zijn dikke wenkbrauwen trekken samen. 'Er is vast met de uitslag geknoeid.'

'Ik heb die stemmen anders persoonlijk geteld.' Op een toon alsof ik slecht nieuws breng, zeg ik: 'Je zult moeten accepteren dat je in de schijnwerpers staat.'

Hij lacht, maar ik weet dat het hele gebeuren hem een ongemakkelijk gevoel geeft. De enige felle verlichting waar Ethan zich fijn bij voelt, is de gloed van zijn gamecomputer en zijn leeslamp. Hij is verlegen en denkt dat het feit dat zijn stomme vader een beetje beroemd is de enige reden is dat mensen aandacht aan hem besteden. Hij heeft geen idee hoe cool hij van zichzelf is.

Een scherpe bries draagt de geur van de oceaan mee door het raam en ik doe mijn ogen dicht en haal diep adem. Warme vingertoppen glijden langzaam over mijn onderarm. Geen idee of Ethan weet dat hij dit doet als hij nadenkt, maar ik heb het altijd fijn gevonden. Zijn aanraking geeft me kippenvel. Met een zucht nestel ik me nog dieper in het bed.

Zo liggen we een poosje in een beschouwende stilte. De zachte blauwe spreij is zo behaaglijk dat ik vermoedigheid voel opkomen. Terwijl Ethans vingertoppen over mijn arm glijden, worden mijn ogen zwaar.

Ik slaap al bijna als hij zegt: 'Ik denk dat jij mijn favoriete persoon bent, Natalia.'

Mijn ogen knipperen open en we kijken elkaar aan.
Ik háát het hoe graag ik hem wil kussen.
Ik vind het ongelooflijk wat ik zeg, maar de woorden vliegen zo uit mijn mond: ‘Als we het nou eens deden? Ons pact?’
Ethans hand verstijft. ‘Wat?’
‘Ik bedoel, waarom niet? We zijn bijna eindejaars, allebei single en we geven om elkaar. Je bent niet... je weet wel, grúwelijk om naar te kijken.’
‘Nou, bedankt?’
‘Met een willekeurige vent zou ik me nooit zo op mijn gemak voelen als met jou.’
Als jongens me leren kennen, komen ze allemaal tot dezelfde conclusie: ik ben te intens; ik bezorg ze stress; ik moet relaxed doen. Ze denken dat ze het meisje krijgen dat ik pretendeer te zijn: aardig. Zelfverzekerd. Gelukkig. Niemand wil de echte ik, het wrak dat ik vanbinnen ben.
Hallo, ik ben voor het gala gedumpt!
Maar hier is mijn beste vriend die... als een prisma is. Licht schijnt door hem heen en hij creëert kleur voor me. Hij is helemaal zichzelf en laat mij dat ook zijn. Geen pantser, geen nepglimlachjes. En ik ben zijn favoriete persoon. En hij de mijne.
Zijn gezichtsuitdrukking is onleesbaar. ‘Je neemt me in de zeik.’
Ik ga rechtop zitten. Het idee went aan kracht in mijn hoofd. ‘Nietwaar. Ik weet dat het... een beetje gênant is...’
‘Eh ja, écht wel,’ zegt hij en zijn wangen kleuren rood. ‘We zijn gewoon vrienden.’
Ik negeer de onverwachte kronkel in mijn onderbuik. ‘Weet ik... Het is ook geen huwelijksaanzoek. Het zou gewoon om te oefenen zijn. Het hele punt van het pact was dat we zouden leren hoe het is met iemand... die je goed kent, toch?’

Ik prent mezelf in dat als we het op deze manier doen, onze vriendschap het zal overleven. Dan hebben we hét maar uit ons systeem en blijven we vrienden zoals eerst. Geen gevoelens meer. Alles zal weer oké zijn. Tussen óns zal het weer oké zijn.

‘Ik bedoel: jij begon erover. En het is nu gala-avond,’ zeg ik.

‘Wacht, je bedoelt vanáavond? Nu meteen?’ Zijn stem wordt hoger.

Ik haal mijn schouders op, mijn hart gaat tekeer. ‘Niet? Misschien? Wat vind jij?’

‘Eh. Dit is een, eh, heel verrassende wending.’

Hoe nerveuzer Ethan wordt, hoe formeler. Ik ben er even stil van. In die stilte hoor ik alles wat ik net heb gezegd vanuit zijn perspectief, en ik kan wel door de grond zakken.

‘Zeg dat wel. Laat maar. Dit is duidelijk mijn slechtste idee ooit.’

Hij onderdrukt een glimlach. ‘Nee, dat is nog steeds die toestand met die kreeft.’

Ik begraaf mijn gezicht in mijn handen. ‘O, god. Herinner me daar niet aan.’

‘Hé, zonder jou had ik nooit geweten dat ik zo allergisch ben voor schaaldieren.’

Als ik stiekem boven mijn handen uit naar hem kijk, schieten we allebei in de lach. Ik ga ervan uit dat dit het einde van dit vreemde gesprek is, waarin ik duidelijk bezeten was door een aan seks verslaafde, demonische Natalia die zich wilde uitkleden voor dezelfde jongen die ze afgelopen zomer met een EpiPen heeft geïnjecteerd nadat ze hem had uitgedaagd voor een wedstrijdje ‘broodje kreeft eten’.

Maar als ik me weer in zijn kussens laat vallen, strijkt Ethan opnieuw met zijn vingertoppen over mijn arm. Vervolgens over mijn sleutelbeen, dat nieuw terrein is. Onze ogen ontmoeten elkaar. En dan verschuift alles. Hij legt zijn hand om mijn mid-

del en trekt me dichterbij naar zich toe. Leunend op zijn elleboog kijkt hij op me neer en zoekt mijn gezicht af. De muziek is opgehouden. Het enige geluid is onze ademhaling, die steeds sneller wordt.

‘Zou je... dit echt willen doen?’ vraagt hij.

Ik ben geen volgzaam type, dus trek ik met trillende handen zowel de sweater als mijn shirt over mijn hoofd. Zijn ogen worden groot terwijl hij naar mijn naakte bovenlichaam kijkt. Natuurlijk heb ik nog een beha aan, maar toch bloos ik onder zijn blik.

Ik dwing mijn stem om rustig te klinken als ik zeg: ‘Kom op. We hebben elkaar wel in minder op het strand gezien.’

‘Dit is anders,’ zegt hij.

Ik slik. ‘Weet ik.’ Ik merk het aan de manier waarop zijn blik mijn huid in vuur en vlam zet. ‘Het is oké als je niet wilt.’

‘Nee, ik...’ Zijn stem breekt en hij schraapt zijn keel. ‘Ik wil het wel.’

Dan trekt hij in één soepele beweging zijn shirt uit en laat het in een hoop op de grond vallen. Ik dacht dat ik het aankon om hem zo te zien. Maar als de jongen bij wie je je het allerveiligst voelt zo mooi is en zijn naakte huid langs die van jou glijdt, ontgrendelt het klaarblijkelijk... alles.

‘Heb je condooms?’ vraag ik.

Zijn keel beweegt terwijl hij slikt en knikt.

Meisjes zoals jij...

Maar de waarschuwing valt weg als hij dichterbij komt. Hij laat zijn voorhoofd tegen mijn schouder leunen, zijn ademhaling warm in mijn hals, en mompelt: ‘Niet te geloven dat dit echt gebeurt.’

‘Niet te geloven dat jij praat,’ zeg ik droog.

Zijn borst schudt van het lachen en ik glimlach in zijn haar. Aarzelend reik ik omhoog en langzaam vervlecht ik mijn vin-

gers met die van hem. Ik voel dat hij trilt. Hij trekt zich terug om me aan te kijken, zijn groenbruine ogen op de mijne gericht.

‘God, Natalia,’ fluistert hij.

En dan leunt mijn beste vriend naar me toe en kust me.

Oorspronkelijke titel: *I wish you would*

Verschenen in de Verenigde Staten bij Henry Holt Books and Company, een imprint van Macmillan Publishing Group, LLC
fiercereads.com

© 2024 Eva Des Lauriers

Voor deze uitgave:

© 2025 Uitgeverij De Fontein, Utrecht

Vertaling: Karin Pijl Vertalingen

Omslagontwerp: Abby Granata

Omslagontwerp Nederlandse editie: Caren Limpens

Grafische verzorging: Crius Group

Uitgeverij De Fontein vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Bij de productie van het papieren boek van deze titel is daarom gebruikgemaakt van papier waarvan het zeker is dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden vervoelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch door fotokopieën, opnamen of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Tekst-datamining niet toegestaan.

ISBN 978 90 261 7662 3 (e-book 978 90 261 7663 0)

NUR 285